

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžr/35/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200640
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3013200640.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa N. M., nar.: XX. G. XXXX, bytom C., I. K. XXX/XX (ako právny nástupca po oprávnenej osobe V. M., zomrelom 15. januára 2002) proti odporcovi: Okresný úrad Prievidza, pozemkový a lesný odbor so sídlom v Prievidzi, Mariánska ul. č. 6 (predtým Obvodný pozemkový úrad v Prievidzi), za účasti: 1/ I. V. M., nar.: XX. N. XXXX, bytom I., O. N. Y. XXXX/XX, 2/ V. I. H., rod.: M., nar.: XX. I. XXXX, bytom H. - Y. D., Y. XXXX/XX, 3/ Z. M., nar.: XX. I. XXXX, bytom H., Q. S., U. O. č. XXXX/XX, 4/ I. M., nar.: XX. I. XXXX, bytom H., Q. S., U. O. č. XXXX/XX, 5/ N. G., rod. M., nar.: XX. Q. XXXX, bytom H. - C., T. R. XXXX/X, 6/ V. N. M. C., nar.: XX. Q. XXXX, bytom Y. - H., Y. XXXX/XX, 7/ J. Y., rod. M., nar.: X. Z. XXXX, bytom H. - M. XXX XX, C. XX, 8/ J. M., nar.: X. N. XXXX, bytom H. - C., R. XXXX/XX, 9/ N. I., rod. M., nar.: XX. S. XXXX, bytom H. - Y. D., Ul. R. I. XXXX/XX, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 13. júna 2013 č. OPU-128-2013/2269/992-C, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. decembra 2013, č. k. 13S/130/2013-28, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 18. decembra 2013, č. k. 13S/130/2013-28 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom z 18. decembra 2013 č. k. 13S/130/2013-28 podľa 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil rozhodnutie odporcu z 13. júna 2013 č. OPU-128-2013/2269/992-C a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu dospel k záveru, že bolo vydané v súlade so zákonom.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že Obvodný pozemkový úrad v

Prievidzi rozhodnutím z 13. júna 2013 č. OPU-128-2013/2269/992-C ako príslušný orgán podľa § 5 ods. 5 zákona č. 518/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon 330/1991 Z. z. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a o zmene niektorých zákonov, podľa § 64 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v súlade s § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 229/1991 Zb.) rozhodol vo veci uplatneného nároku oprávnenej osoby V. podľa § 4 ods. 1 cit. zákona tak,

- že oprávnená osoba splnila podmienky cit. zákona ustanovené v § 6 ods. 1/ písm. r/ - odňatie nehnuteľnosti postupom porušujúcim všeobecne uznávané ľudské práva a slobody. Oprávnená osoba V. zomrel 15. januára 2002; na jeho miesto v konaní podľa notárskej zápisnice z 27. apríla 2005 č. D142/02-90 D not 46/02 nastupujú jeho právni nástupcovia - deti (navrhovateľ a zúčastnené osoby v 1/ 9/ rade), ďalej

- právnym nástupcom nepriznal vlastnícke právo k pozemku vo výmere 953 m2 nachádzajúceho sa v katastrálnom území H. KN - E pč. 1042/50 pre prekážku vydania podľa § 11 ods. 1 písm. a/ a d/ cit. zákona, ktorý bol pôvodnému vlastníkovi a jeho manželke N. M. rod. Y. vyvlastnený rozhodnutím Okresného národného výboru, odbor územného plánovania v Prievidzi z 23. augusta 1982 č. ÚP 2420/81 - II./Sv v spojení s rozhodnutím Stredoslovenského krajského národného výboru, odbor územného plánovania v Banskej Bystrici z 5. októbra 1982 č. UP 1012/82-Kch a

-

- priznal právnym nástupcom náhradu v celosti vo výmere 953 m2 podľa § 11 ods. 2, alebo podľa § 16 cit. zákona, ak o náhradu požiadajú Slovenský pozemkový fond Bratislava, regionálny odbor Prievidza v lehote do troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia s upozornením, že inak právo zanikne.

Krajský súd ďalej zistil, že predmetom konania bol na základe návrhu navrhovateľa ako jedného z právnych nástupcov oprávnenej osoby preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu v časti priznanej náhrady v celosti vo výmere 953 m2 za vyvlastnený pozemok. Z obsahu spisu mal súd za preukázané, že napadnutým rozhodnutím o vyvlastnení prešlo vlastnícke právo k pozemku, záhrade, p.č. 1042/50 kat. úz. H. na štát vo výmere 953 m2 z celkovej výmery pozemku 1.044 m2. Pôvodným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti bol V. M. spolu s manželkou N. M., rod. Y., ktorú nadobudli na základe kúpnej zmluvy zo 4. júna 1960 a kúpnej zmluvy, o ktorej bola spísaná notárska zápisnica zo 14. mája 1973 č. N 113/73 a NZ 121/73. Na liste vlastníctva č. XXX boli evidovanými vlastníckymi uvedenými parcely V. M., spolu s manželkou M., rod. Y. v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Krajský súd vychádzajúc pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného odporcom (§ 250i O.s.p.) nepokladal námietku navrhovateľa, aby bolo rozhodnuté o náhrade vo výmere 1.243 m2 za neopodstatnenú. Zistil, že odporca správne rozhodol o priznaní náhrady oprávneným osobám (navrhovateľovi a zúčastneným osobám 1/ - 9/ rade) vo výmere 953 m2 v celosti za vyvlastnený pozemok, parcelu č. 1042/50. Vyvlastňujúcim rozhodnutím prešlo vlastnícke právo k parcele č. 1042/50 na štát vo výmere 953 m2, v zostávajúcej časti - vo výmere 91 m2 zostalo vo vlastníctve pôvodných vlastníkov. Pokiaľ ide o parcelu č. 1042/2 vo výmere 199 m2, nepoľnohospodárska pôda (zastavaná plocha), táto nebola predmetom vyvlastňovacieho konania, a preto nemôže byť predmetom reštitúcie podľa zákona č. 229/1991 Zb. Dodal, že podľa listu vlastníctva č. XXX sú už parcely č. 1042/2 (199 m2) a č. 1042/50 (91 m2) vo vlastníctve inej fyzickej osoby.

Krajský súd nepokladal za vecne správnu žiadosť navrhovateľa na priznanie nároku na náhradu nehnuteľnosti vo výmere 800 m2 dôvodiť, že prispel rodičom na jeho kúpu s odôvodnením, že v konaní neboli predložené žiadne doklady o tom, že pozemok vo výmere 800 m2 bol vo výlučnom vlastníctve navrhovateľa. Skutočnosť, že navrhovateľ finančne prispel rodičom na kúpu pozemku nemala vplyv na rozhodnutie odporcu a súd na ňu v prejednávanej veci nemohol prihliadnuť, pretože nejde o dôvod, ktorý by spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a vo veci správne rozhodol, a preto napadnuté rozhodnutie pokladal za zákonné.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a neúspešnosti navrhovateľa v konaní.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal navrhovateľ odvolanie. Nesúhlasil s jeho právnym názorom, že odporca vykonal dostatočné dokazovanie ani že vo veci správne rozhodol. Uviedol, že na kúpu nehnuteľnosti prispel peňažnými prostriedkami a súčasne poukázal na list svojho otca V. M. z 31. júla 1992 adresovaný Okresnej poľnohospodárskej správe v Prievidzi. V liste je uvedené, že jeho syn (navrhovateľ) kúpil časť parcely č. 1042/50 o výmere 243 m². Skutočnosť, že existovali dve parcely, a to o výmere 800 m² a o výmere 443 m² potvrdzuje aj územné rozhodnutie Okresného národného výboru v Prievidzi zo 1. júla 1975 a oznámenie strediska geodézie pre okres Prievidza z 1. decembra 1972. Navrhovateľ tiež poukázal na § 4a zákona č. 229/1991 Zb. o povinnosti odporcu byť nápomocný oprávnenej osobe, ktorá nemôže jednoznačne preukázať svoje vlastnícke právo. Výtkol odporcovi, že ho nezapísal ako domnelého vlastníka nehnuteľnosti, ktorá bola vyvlastnená, pričom uviedol, že nie je mu známe, aké konkrétne šetrenie odporca v správnom konaní uskutočnil. Má za to, že došlo k porušeniu ústavného práva a to práva vlastníť, ktoré mu bolo upreté, a preto žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Plne sa stotožnil so jeho závermi. Uviedol, že zabezpečil sám všetky relevantné listiny, ktoré boli potrebné k tomu, aby reštitučný nárok oprávnenej osoby V. M. mohol byť uzavretý a v situácii, keď oprávnená osoba v priebehu konania zomrela v súlade s nálezom ÚS SR z 27. apríla 2010 sp. zn. III. ÚS 346/2009 sa riadil zásadou zhovievavosti tak, aby bol dôsledne rešpektovaný účel a zmysel reštitučného zákona. Navrhovateľovi umožnil oboznámiť sa s obsahom spisu, vysvetlil mu veci a vzhľadom na jeho tvrdenie, že prispel rodičom na kúpu pozemku (aby mal pred súrodencami aspoň nejaký dôkaz o tom, že finančne prispel na kúpu 243m² z pôvodnej výmery pozemnoknižnej p. č. 1042) dal mu k dispozícii fotokópiu listu V. M. s dátumom 31. júla 1992, v ktorej V. M. hovorí o tom, že syn N. kúpil 243 m² p. č. 1042/2, zároveň však odkazuje na listinu, ktorá jednoznačne dokumentuje vlastníctvo V. M. a jeho manželky (VZ 84/73). Oporca ďalej uviedol, že navrhovateľ si neuplatnil reštitučný nárok na vrátenie vlastníctva. Nemal právny dôvod, aby rozhodoval o jeho domnelom vlastníctve, keď nepredložil listinu alebo iný doklad, ktorým bude zdokumentované jeho vlastníctvo. V danej veci je právnymi listinami preukázané, že V. a manželka N. M. kúpili spolu 1243 m² z výmery pozemnoknižnej parcely č. 1042 a z tejto výmery im bolo vyvlastnených 953 m² ako časť záhrady, ktorá v dôsledku zmeny hraníc kultúry pozemku bola v čase vyvlastnia v evidencii nehnuteľnosti evidovaná pod č. 1042/50 s výmerou 1044 m². Zvyšok do výmery 1243 m² (teda 199 m² - zast. plocha p. č. 1042/2 a 91 m² - záhrada p. č. 1042/50) zostal vo vlastníctve V. M. a manželky N.; stal sa predmetom dedenia a v súčasnosti už je vo vlastníctve iných fyzických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým odporca rozhodol o reštitučnom nároku účastníkov konania, ako právnych nástupcov oprávnených osôb V. M. a jeho manželky N. M., uplatnený podľa zákona č. 229/1991 Zb. na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada,

aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľov a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov § 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v medziach podaného odvolania preskúmal obsah súdneho a administratívneho spisu (v predložennom rozsahu) a dospel k záveru, že skutkové a právne závery uvádzané súdom prvého stupňa pokladá za vecne správne, súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia sa podrobne zaoberal námietkami navrhovateľa uvedenými v návrhu, ktorými namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa sa stotožňuje a v celom rozsahu na ne poukazuje. K niektorým uvedeným skutočnostiam na odôvodnenie správnosti v zmysle § 219 ods. 2 OSP odvolací súd uvádza ďalšie dôvody.

Pre konanie Okresného úradu, odbor pozemkový o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 229/1991 Zb. platia všeobecné predpisy o správnom konaní, ktorým je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok.

Správny orgán podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci postupoval v intenciách § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 1, ods. 2 správneho poriadku, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o pôde oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1.

Podľa § 4a ods. 1 zákona o pôde pri presadzovaní nároku sú dotknuté orgány štátnej správy a právnické osoby, na ktoré prešlo vlastnícke alebo užívacie právo, povinné poskytnúť tomu, kto tvrdí, že je oprávnenou osobou, pomoc najmä tým, že jej poskytujú výpisy z evidencie a kópie listín, ako aj iné prostriedky, ktoré môžu prispieť na objasnenie veci.

Podľa § 4a ods. zákona o pôde ak osoba uvedená v odseku 1 nemôže jednoznačne preukázať svoj nárok výpisom z úradnej evidencie, zapíše ju okresný úrad ako domnelého vlastníka.

Zákonodarca v právnej norme § 4 ods. 1, 2 zákona o pôde ustanovuje zákonné podmienky na priznanie postavenia oprávnenej osoby na navrátenie vlastníctva, kto je oprávnenou osobou. Mienil zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnej dobe voči tým vlastníkom poľnohospodárskeho alebo lesného majetku alebo ich právnym nástupcom taxatívne ustanovených v poradí v § 4 ods. 2, ktorí boli ku dňu účinnosti zákona o pôde a najneskôr do uplynutia lehoty (§ 13 ods. 1) na uplatnenie reštitučných nárokov, t.j. do 31. decembra 1992 občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej republiky a súčasne, ktorí mali trvalý pobyt na jej území.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že navrhovateľ, ktorý je jedným z právnych nástupcov po oprávnenej osobe V. M. podal návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 13. júna 2013 proti výroku, ktorým rozhodol, že nepriznaním vlastníckeho práva k pozemku uvedenému v bode 2/ nie je dotknuté právo právnych nástupcov oprávnenej osoby na náhradu podľa § 11 ods. 2/ alebo podľa § 16 zákona o pôde, ak o náhradu požiadajú Slovenský pozemkový fond Bratislava, Regionálny odbor Prievidza. Tento poskytne desiatim právnym nástupcom po oprávnenej osobe za výmeru 953 m² p. č. 1042/50 náhradu v celosti, ktorú si právní nástupcovia môžu rozdeliť podľa vlastného uváženia.

Navrhovateľ v odvolaní rovnako ako aj v návrhu namietal, že jemu patrí z pôvodnej parcely výmer 800 m² a zvyšok by sa delil medzi súrodencami vrátane aj s ním. Navrhovateľ uvedený nárok odôvodnil skutočnosťou, že nehnuteľnosť v tejto výmere kúpil, resp. prispel rodičom na kúpu svojimi peňažnými prostriedkami. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa uvedenú námietku nepokladal za neoprávnenú rovnako ako aj námietku, že je potrebné ho pokladať ako domnelého vlastníka nehnuteľností s poukazom na § 4a zákona o pôde.

Navrhovateľ nespochybnil skutočnosť, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti vo výmere 800 m² v zmysle platného právneho poriadku nemal. Neuzavrel s predávajúcim kúpnu zmluvu, nedokumentoval svoje vlastnícke práva notárskou zápisnicou. Preto v zákonnej lehote v zmysle zákona o pôde neuplatnil reštitučný nárok, nebol ani zapísaný okresným úradom ako domnelý vlastník (§ 4a ods. 2 zákona o pôde).

Navrhovateľ nebol teda oprávnenou osobou v reštitučnom konaní o navrátenie vlastníctva k pozemkom, odňatých nehnuteľností postupom porušujúcim všeobecne uznávané ľudské práva a slobody v zmysle § 6 ods. 1 písm. r/ zákona o pôde. Touto oprávnenou osobou bol otec navrhovateľa V., ktorý dokumentoval svoje vlastníctvo príslušnými listinami. Na miesto oprávnenej osoby V. M., ktorý zomrel 15. januára 2002, podľa právoplatne ukončeného dedičského konania sa stali oprávnenými osobami jeho právny nástupcovia - deti, t.j. navrhovateľ spolu so svojimi súrodencami a to v celosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poznamenáva, že bude vecou občiansko-právneho konania vysporiadanie náhrady medzi právnymi nástupcami oprávnenej osoby v prípade, ak dôjde medzi nimi k rozporu o rozdelení resp. určení podielu náhrady podľa § 16 zákona o pôde.

Ak Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu pokladal za zákonné, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom. Preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246 ods. 1 a § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ v odvolacom konaní nemal úspech, a preto mu nárok na náhradu trov tohto konania nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.